

DUTCH A1 – STANDARD LEVEL – PAPER 1
NÉERLANDAIS A1 – NIVEAU MOYEN – ÉPREUVE 1
NEERLANDÉS A1 – NIVEL MEDIO – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)

Lundi 14 mai 2007 (matin)

Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

1 hour 30 minutes / 1 heure 30 minutes / 1 hora 30 minutos

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only. It is not compulsory for you to respond directly to the guiding questions provided. However, you may use them if you wish.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages. Le commentaire ne doit pas nécessairement répondre aux questions d'orientation fournies. Vous pouvez toutefois les utiliser si vous le désirez.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento. No es obligatorio responder directamente a las preguntas que se ofrecen a modo de guía. Sin embargo, puede usarlas si lo desea.

Schrijf een commentaar bij een van de volgende teksten:

1. (a)

Het was schemerdonker – op de gang brandden lampen en de deur stond op een kier. Ook de ramen stonden iets open. De vaalwitte gordijnen wiegden als geestverschijningen in de wind, in het licht van de maan, die bijna vol was, of net vol was geweest, dat wist ik niet. Vol was ze in elk geval niet, had de verpleegster gezegd die het licht kwam uitdoen, en al ontbrak
5 er maar een vrijwel onzichtbaar klein beetje: dit was niets, dit was lauw, dit was half. Ik wilde er niet naar kijken, al had ik het gekund. Het uitgedunde verkeer gromde, slaakte af en toe een langgerekte kreet. Over een paar uur zou het beest wakker worden. Nu droomde het nog. Misschien zag ik lamplicht van langs de weg voor maanlicht aan. Ik kon niet lopen en de gordijnen waren dicht.

10 De sirene klonk, eerst in koortsige dromen, waarin ze het gezicht van mijn vriendin had, daarna, toen ik wakker werd, gezichtsloos in de donkergrijze kamer. Het televisietoestel staarde me stom aan. Ik drukte mijn hoofd in mijn kussen, voelde de bezwete haren op mijn wangen. Ik probeerde mijn oren dicht te houden en weer in slaap te vallen. Echt wakker werd ik niet, geloof ik. Ik had de grootste moeite om mijn gedachten te ordenen.

15 Het geluid bleef op een doordringende manier aanwezig. Ik moest ernaartoe. Ik deed verwoede pogingen om overeind te komen, wat maar half lukte. Met mijn linkerhand sleepte ik aan een punt mijn hoofdkussen mee, zonder in eerste instantie te beseffen waarom ik het deed, het leek een automatisme. Maar toen drong het plotseling tot mij door: natuurlijk: dat deed ik om de sirene mee te dempen. Ik zou haar redden, tot zwijgen brengen, verlossen. Ik zou haar
20 in zalig niets doen wegzakken. Ik zou haar kussen, teder kussen, heftig kussen, ik zou haar doen inslapen.

De gordijnen schoten een halve meter de kamer in. De wind huilde kort. Drie beesten: het grommende buiten, het huilende bij de ramen en het gevaarlijke, in nood verkerende: de sirene aan de overkant van de gang. De twee buiten kon ik niet helpen. Maar wilde ik die eigenlijk
25 wel helpen?

Ze maakten me gek, ze rekten de nacht tot hij eindeloos leek, een dikke kluwen die langzaam oploste tot hij zo dun was dat je er doorheen kon kijken, tot hij een sluier was die over je gezicht lag maar die je niet kon wegtrekken. De sirene zwol aan, loeide en smeekte en dwong. Een niet te beheersen drang maakte zich van mij meester. Ik moest erheen. Ik moest de richting in vanwaar
30 de sirene zich lang, doordringend en klaaglijk liet horen.

Ik viel uit bed: een dof, onhandig gerommel werd onmiddellijk gevolgd door een zware klap. Het was als een onweer, een wolkbreuk: wolken die zichzelf plotseling verliezen, die niets meer kunnen vasthouden, die alles laten lopen. Er schoten pijnscheuten door mijn borst en hoofd die me de adem benamen. Hijgend, fluitend, gierend kwam de lucht terug, terwijl de pijn zich bestendigde,
35 en ik begon zachtjes te jammeren. Ik bleek tot schreeuwen niet in staat.

De beesten die me belaagden gingen op de achtergrond door met hun driestemmig gezang, maar minder doordringend nu. Een vierde beest had me te pakken genomen: dat van de pijn. Het at vraatzuchtig, zonder door te slikken en zonder goed te kauwen. Het verscheurde me zwijgend. De pijn was ondraaglijk maar ik droeg hem, omdat ik er niet onderuit kon. Ik kon
40 me niet bewegen, was door een kooi van pijnscheuten omsloten. Ontsnappen was niet mogelijk.
Als ze op dat gegil aan de overkant al niet afkwamen, zouden ze mij zeker laten liggen.
Het werd lichter in de kamer. De beesten die sliepen werden wakker, de nachtdieren vielen in slaap. Ik zakte uiteindelijk langzaam weg.
Ik kon nauwelijks ademen.

Uit: Mark Boog, *De vuistslag* (2004)

- Beschrijf in het kort de atmosfeer die in dit fragment aanwezig is.
- Bespreek enkele voor dit fragment kenmerkende beelden.
- Welke stijlkenmerken zijn typerend voor dit fragment?

1. (b)

Zwerverskind

Ik had juist vriendschap gesloten
met de wolken, broederschap met de regen
gedronken en me verzoend
met een leven van herfstige kleur

5 toen als een allang niet meer verwachte gast
stralend en majesteitelijk, sierlijk
als een oosterse danser, de zon
lachend in het strijdperk trad

sindsdien beijver ik mij onophoudelijk
10 bossen rozen te kopen en te kussen
en langzaam rood wordend
de zon het hof te maken

en als de wind de komende herfst
mij aanklaagt en de regen mij huilerig
15 van ontrouw beticht, dan pak ik mijn koffer
en vertrek met de noorderzon.

Uit: Leo Ross, *Vandaag was het in elk geval geworden* (2000)

- Beschrijf het thema van dit gedicht en geef aan welke betekenis en gevoelswaarde in dit verband aan de titel “zwerverskind” toegekend kunnen worden.
 - Bespreek een drietal voor dit gedicht kenmerkende vormen van beeldspraak.
 - Welke belangrijke vormkenmerken heeft dit gedicht en hoe ondersteunen die de inhoud?
-